

dual en *-ain*, per això de «los dos», d'un sing. *haur* que significaria 'hoya'. Això ja era seductor, encara que només fos avalat per Gayangos, que no era gran arabista, ni sempre prou crític, però sabia àrab.

Content d'arribar a una explicació sostenible, d'un nom evidentment àrab, i negligit per tots els arabistes, vaig parlar-ne amb alguns col·legues; car *-ain* no és *-in* ni *-i*, però al·legava la possibilitat que, pronunciat *āin* els catalans n'haguessin fet *-in* per reacció contra el diftong *-ei-* del mossàrab; o que fos l'altra forma del dual *-ḥayrāni*, on tampoc coincidiria amb *ī*, més aviat menys (imela granadina?) Era tanmateix una hipòtesi de treball. Però en intentar confirmar la dita de S.Siv.-Gayangos, se'ns esvaeix l'al·legat *haur*.

Hi ha certament una arrel ar. *ḥwr*, però de significats heterogenis 'esblanqueir-se', 'entretenir-se', 'ajudar'... Els mots que volen dir fonadal, clotada, són ben diferents (arrel *ḡmq* «hondón, hondura, profundo» *PAlc.*, *profundus RMa.*). Potser Gayangos,³ o algun altre arabista de pocs recursos (per als quals el manual de Belot és la panacea!) hi trobaren un mot *ḥaur*, que hi figura definit «fond, profundeur»; però res d'això en els bons repertoris de la nostra arabística (Dozy, 1, 335, *RMa.*, *PAlc.*); escorcollant a fons, resulta que és una interpretació abusiva del padri de Belot (el «fautif» Freytag, que parteix de *ḥayr* fons d'un pou («bottom of a well or the like») fundat només en el Qamús (Lane 666a17-18). En conclusió no hi ha tal *ḥayr* «hoya».

Seguim tanmateix creient que Llaurí és arabisme. Majorment perquè ens hi guien uns NLL andalusos, encara més inequívocs. *Alhaurín de la Torre*, p.j. Màlaga, i *Alhaurín el Grande* de la mateixa província (p.j. Coín: Alcalá Venceslada *Vocab. Andaluz*, s.v.). Se n'han donat dues etim. discrepants, i cap d'elles és segura, però tant se val en quant a índex de l'arabisme de *Llaurí*: és clar que aquí tenim, en una forma més conservadora, el mateix *Al-Aurí* que ens hem vist conduïts a reconstruir com a base dels diversos NLL valencians; i amb una *-b-* de més a més, que no pot ser suposada ni merament ortogràfica, puix que la *b* és un fonema audible i viu entre els andalusos.

Procedint més, coneixem uns NPP a tenir en compte:

(1) En un doc. de 1273: un «Aly *Allauri*, seder», fa un donatiu a la muller *Muza* i als *Ubecar* i *Mahomet*, que s'estableixen a Xàtiva. (MtzFdo., *Doc. ValACA*, nº 1531).

(2) En un de l'a. 1344: «Mahomat *Lauri*, sarracenus de Almeria» (*BABL* v, 94). Tots dos NPP, però qui sap, potser post-toponímics, de NLL espanyols? La localització i data de (1), fa possible que prenguéssim nom d'un dels Llaurí valencians; per al (2), això

últim ja no és probable; però tots ells poden encara ser post-toponímics, sigui dels *Alhaurín* malaguenys, sigui d'algun NL o mot oriental.

Ens guiaria, doncs, l'etim. de l'*Alhaurín* malagueny. Per desgràcia és incerta i discrepen els entesos en toponímia aràbiga-andalusa. El més savi i més crític,⁴ Simonet, hi vacil·lava: en la seva *Descr. del Reino de Granada según los árabes*, p. 123, digué que antigament era *Alhaurein*, però posteriorment (p.319) rectificà la grafia *Alhaurein* en *Alhaurin*; si primer dubtava de l'origen, després ja afirma el que havia dit: que venia del nom ibèric LAURO, que ell creu situat allí. Però és clar que és fantàstic suposar que *Alhaurín* pugui ser prolongament en fonètica, o altrament, de LAURO; i és ben dubtosa la identificació dels llocs.

I l'etimologia de *Alhaurín* ha de ser aràbiga.⁵ En el llibret *Contr.*, atribuït a Asín, (p.44) es diu que ve d'un *al-Hāyra*, alqueria de Bagdad, citant *Yaqut* II, 359: seria el plural (*al-ḥayrīyīn*) del gentilici *ḥayrī*. Això ja és raonable si bé és estranya la repetició del nom d'una petita alqueria de l'Iraq, en 7 o 8 descendents diversos, del País Val., d'Almeria i de Màlaga. Mirant per una conclusió. Veig tres etimologies possibles.

A) Que vingui del nom d'una gran regió oriental és ben raonable: el *ḥayrān*; que en realitat eren dues: el desert interior de Síria, i la zona de l'Aràbia central, d'on eren els beduïns *ḥayrān* (Euting, i Hess. p. 20b). Del seu gentilici *ḥayrānī* ve el NL mallorquí *Biniforani*, com hem establert en el vol. II 149. Accentuat, doncs, a la *ā*; però la imela havia de canviar *al-ḥayrānī* en *Alhaurín*, amb la imela granadina *ā>ī*, que ja és el que cal esperar en aquesta regió. Etimologia que podem donar per segura a Màlaga. I possible en el País Valencià. Aquí la imela s'atura normalment en el grau *é*, però també hi ha moltes excepcions de grau *ī*, recollides per J.Ribera en la seva recensió de la doctrina del bisbe Ayala i per Steiger (*Contr.* 315 i 326); i ací en articles anteriors hem pogut constatar que això es produïa quan actua un altre so palatal: aquí l'acció metafònica de la *-i* final.

B) Potser, però, podem tornar a la idea d'un dual? Sobretot si és cert que fou *Alhaurein* la forma antiga d'*Alhaurín el Grande*, com va dir Simonet. I de fet es podria tractar del nom d'un arbre en dual: *ḥayra* que era vulgar d'Occident (Belot) i en particular d'Espanya: «fagus» (*RMa.*) «olmo» en *PAlc.*, «alber» en altres (Lane, 666a12f): Dozy, i, 334: probt. «fagus» i «olmo» eren trads. aproximades en lloc de «alber»: *al-ḥayraḥ* canviat en l'*Alhaurein* de Simonet i també potser en els nostres *Llaurí*, *L'Orí*, mitjançant la ultracorrecció desmossarabitzant que hem explicat abans.

C) En rigor una etimologia com la de l'Asín-Oli-